

"Till mamma på mors dag"

Författare: Doris Dahlin

Förlag: Ordfront

Text: [Jan Karlsson](#)

Publicerad 26 maj 2011 6.30 Uppdaterad 26 maj 2011 9.33

Större eller mindre text

Inte utan min mamma

Bokrecensioner. Doris Dahlins nya roman skildrar på ett bra sätt mogna kvinnor och mindre mogna män, skriver Jan Karlsson, som tror att texten hade gjort sig bättre som tv-manus än som roman.

[Elisabet](#) är psykolog med egen mottagning i centrala [Stockholm](#). Välnommerad, ofta anlitad som föreläsare. Håller kurser i krishantering för högt uppsatta chefer.

Desto svårare har hon att hantera privatlivet och den mörka barndomshemlighet som trängts bort och som med hänsyn till presumtiva läsare inte bör röjas här. Detta kan dock sägas: sömnrubbingar leder vidare till utmattningsdepression och panikångestattacker.

[Doris Dahlins](#) bastanta roman, lägligt nog kallad ”Till mamma på mors dag”, växelberättar [Elisabets](#) historia med [Resedas](#). Deras vägar har tangerats under uppväxtåren i den lilla norrländska staden (författaren härstammar från [Härnösand](#)) och skall nu, när bägge passerat femtioårsstrecket, av en slump korsas.

Fast mest handlar romanen – hör titeln – om de bägge kvinnornas förhållande till respektive mor: [Resedas](#) är nyss död, [Elisabets](#) levande men dement. På idéstadiet vill [Dahlin](#) samtidigt berätta en generell kvinnohistoria som inbegriper bortvalda barn och oklippta navelsträngar. Tigandet, konsten att vara till lags, tyst tassa omkring. Ha leendet placerat i ryggmärgen. Anpassningsförmågan och känslolvulkanerna som rymms därunder.

Istället för att kyssa maken [Gustav](#), kirurgen, ligger [Reseda](#) – städerskans dotter, klassklättraren som bytt från [Andersson](#) till [Ekedal](#) och blivit ekonomichef minsann – på alla upptänkliga ställen med en sju och ett halvt år yngre vaktmästare.

Och det slår mig plötsligt att detta, snarare än en genomarbetad roman, är ett riktigt bra manus för en tv-serie om mogna kvinnor och mindre mogna män. Ett grundstoff som bottnar i olikartade erfarenheter och väl utmejslade detaljer och parallellt håller själva berättandet vid liv. Här finns kort sagt potential.

För om det är något finansiärer och producenter gillar så är det (väl?) glassiga och bekväma miljöer: [Elisabets](#) samtid rymmer [Norrgravel](#) och [NK](#), [Svenskt Tenn](#) och tavlor av [Ola Billgren](#), hennes dåtid morföräldrarnas bordsskick och matsilver, [Bruno Mathsson](#)-stolar och ”[Josef Franks](#) blommande kretong”.

Hon bär den med sig, [Elisabet](#) – den korrekta inhemska smaken. Den rena och kontrollerade estetiken. Medan [Reseda](#) brottas med mammans porslinsfigurer och väldiskade glasskartonger tar sig [Elisabet](#) tid för en längre vistelse i [Kalamata](#).

Trots den grekiska infärgningen, och anspelningarna på mytologiskt accepterade väverskor och gudinnor, är själva prosakonsten inte alltid helt övertygande – stundom slirar bildspråket, lite för ofta begränsas gestaltningen till resumé och referat.

Men som manus för ovan tänkta serie är detta 330 optimala sidor.